

zmateční, pokud tedy uplatňoval jako její důvod zmatečnost řízení, a nemohl by si ani s úspěchem stěžovati, neboť předpis § 155/3 not. ř. o nepřipustnosti stížnosti vztahuje se na každou řádnou stížnost, jež by jinak mohla býti podána podle § 141 not. ř. k vrchnímu soudu bez ohledu na to, uplatňuje-li se jí zmatečnost řízení či důvod jiný. Rekurs směřuje jen proti odmítnutí stížnosti dozorčí, avšak i tato byla odmítnuta právem, neboť dozorčím úřadem nad notářskou komorou není vrchní soud, nýbrž jsou jimi v pořadí stolic podle § 153 not. ř. president krajského soudu, president vrchního soudu a ministr spravedlnosti. Podle obdoby § 78 zák. o soudní organizaci mohla a měla býti dozorčí stížnost podána jen u presidenta krajského soudu.

Čís. 10906.

Podle práva platného na Slovensku nejsou útraty přisouzené ve sporu, i když mají býti zaplacený k rukám zástupce, zvláštní, samostatnou pohledávkou zástupce strany vedle pohledávky strany na jistinu a případných úrocích, nýbrž zůstávají částí pohledávky strany.

Při zrušení (omezení) exekuce vedené exekučním soudem v historických zemích na základě exekučního titulu ze Slovenska jest se řídit exekučním řádem platným pro exekuční soud.

(Rozh. ze dne 26. června 1931, R I 265/31.)

Na základě rozsudku vrchního soudu v Bratislavě byla vedena exekuce k vydobytí útrat. Návrhu dlužníka, by byla exekuce omezena, vyhověl soud první stolice potud, že omezil exekuci na 2746 Kč. K rekursu dlužníka omezil rekursní soud exekuci na 699 Kč.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu vymáhajícího věřitele.

Důvody :

Jde o exekuci pro útraty sporu, jež bylo po rozumu § 18 zák. čl. LIV: 1912 uloženo rozsudkem platiti k rukám zástupce zvítězivšího žalobce, nyní vymáhajícího věřitele. Exekuci vede sama strana, a to ve vlastním jméně. Jak bylo dovedeno v rozhodnutí ze dne 7. května 1929, č. j. R III 13/29, uveřejněném ve sbírce civilních rozhodnutí z oblasti Slovenska a Podkarpatské Rusi čís. 151, nejsou útraty přisouzené ve sporu, i když mají podle řečeného zákonného ustanovení, pokud se týče podle rozsudku býti zaplacený k rukám zástupce, zvláštní, samostatnou pohledávkou zástupce strany vedle pohledávky strany na jistinu a případných úrocích, nýbrž zůstávají částí pohledávky hlavní, pohledávky strany. Zástupce mohl sice útraty vymáhati ve vlastním jméně, ale to se, jak řečeno, v projednávaném případě nestalo. Hledíc k tomu, že sama strana vede exekuci, při čemž ji advokát, k jehož rukám bylo útraty platiti, sám zastupuje, a že jde o část pohledávky hlavní, nepochybil rekursní soud, sraziv splátky učiněné dlužníkem, i když se nestaly k rukám zástupce,

nýbrž k rukám strany, i na vymáhané útraty a omezil exekuci na částku, zbývající z pohledávky a z jejích útrat po srážce splátek. Co se týče výpočtu tohoto zbytku rekursním soudem, pokud dovolací rekurent uvádí, že bylo pohledávky a úroky počítati v jejich plné, původní výši a nikoli ve výši vyrovnací kvoty, ježto prý nebyla dodržena konečná platební lhůta ve vyrovnání stanovená, neuplatňoval dovolací rekurent tuto okolnost v rekursu do usnesení prvního soudu a proto nelze se výtkou tou zabývati, neboť není přípustné doháněti v dovolacím rekursu, co opomenuto bylo uplatňovati v rekursu. Že výpočet zbytku v napadeném usnesení je početně nesprávný, tvrdí dovolací rekurent jen povšechně bez bližšího udání případné chyby, dovolací soud však, přezkoumaj výpočet, nesprávným jej neshledal. Neoprávněna je také výtka, že se rekursní soud neřídil při svém rozhodnutí právem platným pro dovolacího rekurenta, t. j. právem, platícím na Slovensku. Jde o rušení, po případě o omezení exekuce, exekučním soudem byl okresní soud v Hradci Králové a bylo se proto, co se týče zrušení (omezení) exekuce, řídití exekučním řádem pro exekuční soud platným, t. j. exekučním řádem ze dne 27. května 1896, č. 79 ř. z. a to §§ 40 a 41. Učiniv tak, rekursní soud nepochybil.

Čís. 10907.

Promlčení nároku přetrhuje se tím, že se oprávněný připojil se svým nárokem k trestnímu řízení jako soukromý účastník a že byl v trestním rozsudku odkázán na pořad práva podle § 366 tr. ř.

(Rozh. ze dne 26. června 1931, Rv I 602/30.)

Žalobu o náhradu škody zamítl procesní soud prvního stádu z důvodu promlčení zažalovaného nároku. Odvolací soud uznal podle žaloby a uvedl v otázce, o níž tu jde, v důvodech: Prvý soudce zamítl žalobu, zjistiť z trestních oznámení, že již v červenci 1926 byla žalobci osoba obou žalovaných jakož i výše škody známa, takže žaloba, podaná teprve 25. září 1929, jest podle § 1489 obč. zák. promlčena. Odvolací soud zjistil z trestního spisu, že se žalobce dne 23. června 1926 připojil jako soukromý účastník k trestnímu řízení co do 8.000 Kč, a že byl rozsudkem odkázán se svými nároky podle § 366 tr. ř. na pořad práva soukromého. Trestní rozsudek se stal — jak zjistil již první soudce — pravoplatným teprve dne 7. ledna 1928. Z rozsudku ze dne 22. února 1927 vyplývá, že trestný čin obou žalovaných byl spáchán v prosinci 1925. I kdyby se počítala žalobcova vědomost o osobě škůdců a o výši škody již od prosince 1925 a nikoliv ode dne, kdy trestní oznámení bylo učiněno, jest připojením se k trestnímu řízení dne 23. června 1926 považovati promlčecí lhůtu § 1489 obč. zák. za přetrženu. Žalobce uplatňoval nárok na náhradu škody v trestním řízení a mohl očekávati, že v tomto řízení bude o jeho nárocích rozhodnuto. Toto přetržení promlčení trvalo, až bylo trestní řízení pravoplatně skončeno, neboť teprve